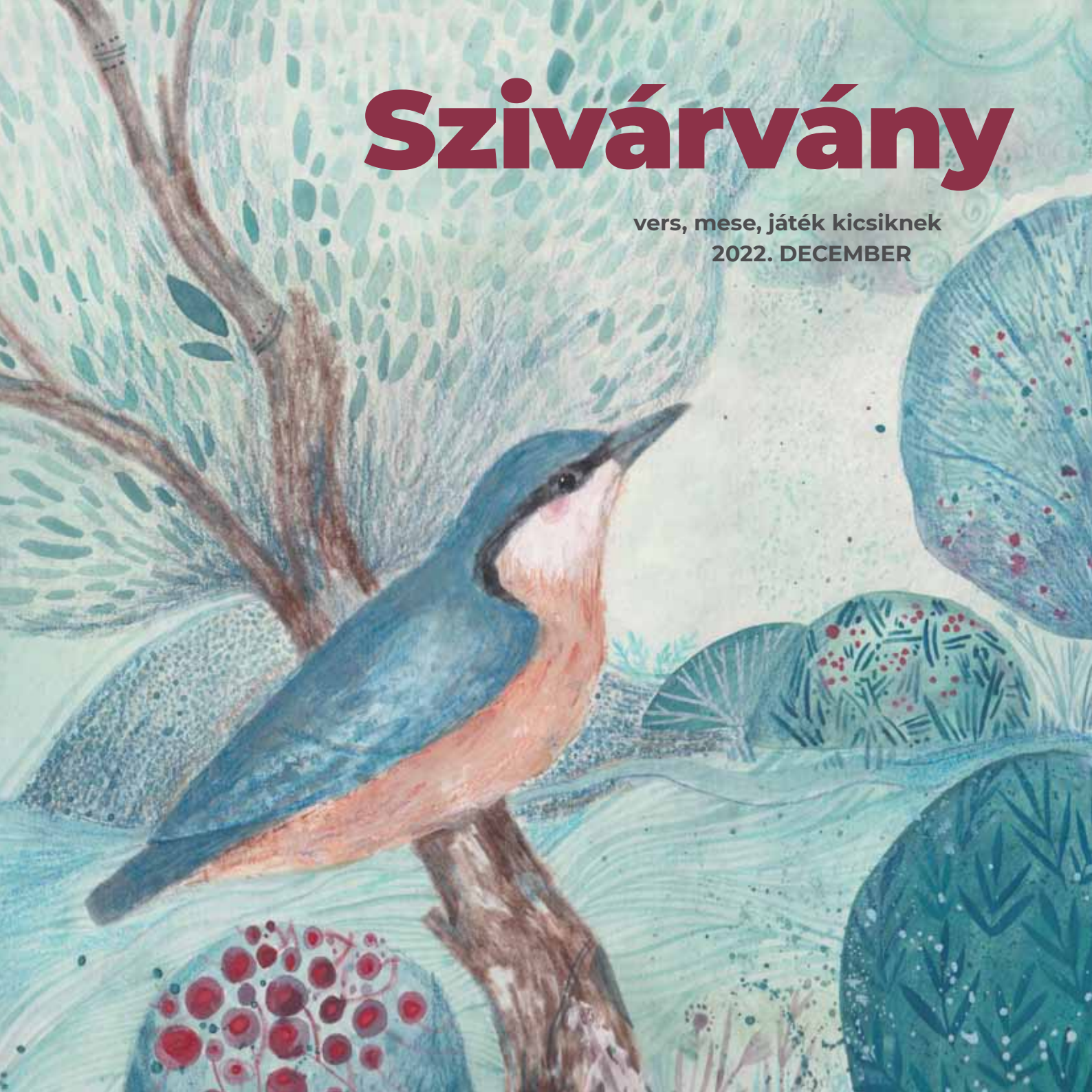
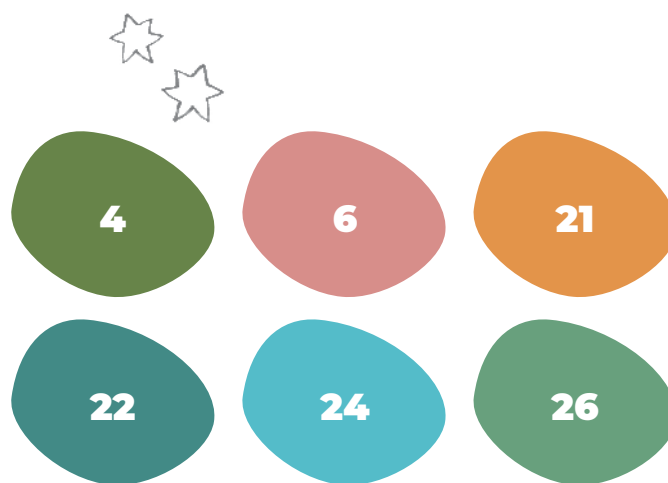


Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek
2022. DECEMBER





CÍMLAP: KELEMEN KINGA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLIII. évfolyam, 458. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • 0264418001

naps.sziv@napsugar.ro • www.napsugar.ro • www.facebook.com/napsugar.szivarvany

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,

RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x



BAK SÁRA rajza

Kösd össze a süteményt a formával, amelyekkel vágták!



NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Hóra várva

Meztelen állnak
az almafák,
águkon fénylő
zúzmarák.

Reszkető tagjukat
borzolja,
játszadoz rajtuk
a szél ujja.

Didereg, vacog
mindegyik,
melegebb kabátra
nem telik.

Hatalmas pelyhekben
elered,
takarót húz rájuk,
meleget.

KISS LEHEL

Ki várni tud

Boldog az, ki várni tud
– egy kisleányt, egy kisfiút,
egy vonatot, egy ünnepet,
mi eljöhet és elmehet –
és nem sűrget, és nem siet,
és rossz szót nem mond senkinek,
és tűr, és sose fanyalog.
Várják azt az angyalok.

TÓTH ÁGNES versei

Fehér vers

Fehér a lúd tolla,
hófehér a párna,
alabástromfehér
az angyalok szárnya.
Tejfehér a tej,
és hófehér a hó,
szágulunk a lejtőn,
hali-hali-hó!

Fekete vers

Koromfekete a korom,
öreg kéményekben ég,
éjfekete éjszakákon
bársonyfekete az ég.
Hollófekete a holló,
felszáll a tetőre,
szárnyából egy tollat ejt
a fekete földre.

DEÁK KATALIN rajza



SZŐCS MARGIT

Az eltolható birodalom

Fabotka

A világraszóló nagytakarítás rögtön a reggeli után kezdődött. Anyus szerint azért volt „világraszóló”, mert egy birodalom hűlt helyét kellett rendbe hozni az ünnepekre. Mert úgy festett, mint egy csata-tér. A játékok egymás hegyén-hátán hevertek a nagyszoba közepén. Mati helyet keresve lépegetett közöttük.

– Segíts Apusnak behordani a játékokat a gyerekszobába. Mostantól ott laknak. Rakjátok fel a polcokra őket, hogy tudjak porszívózni – kérte Anyus Matit.

Mati felölelte Mackót, Rézit, Zelmirát, és bevitte őket a szobájába. Apus éppen végzett a polcok felállítással.

– Te rendezz az alsó polcokon, én a felsőkön – mondta Matinak.

Mati odaültette Mackót, Rézit, Zelmirát a legalsó polcra. Alighogy letette őket, kitört a háború:

– Én a felső polc első helyén akarok ülni! – cirkuszolt Zelmira.

– Majd, ha fagy, az engem illet! Már akkor kiszemeltem magamnak, amikor a szobába léptünk – mondta Rézi.

Mati azzal csitította a veszekedőket, hogy a felső polcon két első hely van. Annál is inkább, mert ha Rézi fordítva lát és tesz mindent, akkor neki az utolsó hely az első. Megkérte Apust, hogy a felső polc két szélére tegye a jómadarakat, így legalább kevesebbet civakodnak.

– Én nem megyek a felső polcra szobadísznek. A közeledben maradok – mondta Mackó.

Mati, miután békét teremtett, újabb szállítmányért indult. Útközben fadarabot talált. Lecövekelt mellette. Apusnak kellett a többi játékot áthordani.

– Tedd a szemétbe azt a fabatkát, picikém – kérte Apus.

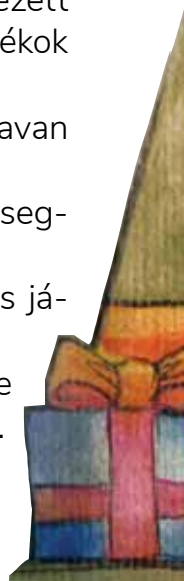
De Matinak tetszett Fabatka, nem dobta el. Tette-vette, simogatta, meg is feledkezett minden egyébről. Így történt, hogy a játékok táborában kitört a lázadás.

– Látjátok? Ránk se néz, teljesen odavan attól a szemétbe valótól – kezdte Rézi.

– Fabatkát sem ér a te Fabatkád – recsegte Zelmira.

– Vége a birodalomnak, vége a közös játéknak – sóhajtozott Brúnó.

– Dehogyan. Szükségem van rátok. De Fabatka is érdekel – nyugtatta őket Mati.



– Ugyan, miért? Nem is játék – értetlenkedett Zsóka, a foka.

– Mert érdekeseket puszog a fülembé. Az előbb azt suttogta, hogy „fenyőillat”, most pedig azt, hogy „csillagszóró”.

– Csak az beszél így, aki karácsonyfától származik – vélekedett Mackó. – Mit szólnátok, ha kicsinosítanánk: fenyő formára faragnánk, kiszíneznénk, csillagokat, gömböket festenénk rá?

Matinak tetszett az ötlet. Barkácsolásba fogtak. Apus segített a faragásban. Mire elkészültek, leszállt az este, és Fabatkából délcég kis karácsonyfa lett. Időközben a lakást

belengte az ünnepi vacsora illata. Egyszer csak mindannyiuk ámulatára csengő csilingelt, és kitárult a nagyszoba ajtaja. Az Eltolható Birodalom helyén mennyezetig érő, valódi karácsonyfa állt. Apus felakasztotta a fából faragott kifestőt a nagy fenyő egyik ágára. Fabatka olyan boldogan csüngött ott, mint Mati Anyus nyakában.

Mackó pedig... Ilyen sem történt még velem. A nagy izgalomban megfeledkezett a versírásról.





MÓRICZ ZSIGMOND

A haragos hóember

Olyan sűrűn esett a hó, hogy bealkonyodott tőle. Lágy, nagy, gyerekökölnyi hócsomók szállkostak le az égből, és mi föltartottuk az arcunkat, hogy ráhulljon. Nagyokat kacagtunk, ha az orrunk hegyén megállt egy kis hóhalom, és prüszköltünk, mikor elolvadt rajta. Dobáltuk egymást puha hócsomókkal, és nem győztünk eleget kacagni.

Valamelyik a három öcsém közül elkiáltotta magát:

– Csináljunk hóembert!

– Éljen, éljen! – és már hozzá is fogtunk göngyölni a havat.

De hamar beláttuk, hogy nagy munkába fogtunk, nem estére való, nem friss havazásban kifáradt gyerekeknek való mulatság az. Szaporátlanul gömbölyöd-

tek golyóink, izzadtunk a hajlongástól, hóban turkálástól, s mindnyájan roppantul megőrültünk, mikor a legkisebb öcsém elvisította magát:

– Hóember!

– Hol van? Hol van?

– Itt! Itt! Igazi hóember!

Előrerohantunk. A kúria előtti virágos kis kert kerítésénél valami nagy alkotmány állott. Fehér volt, tiszta hó tetőtől talpig. Mozdulatlan. Vastag derekú, lábatlan; feje helyett egy jókora golyó a tetejében.

Sűrűn esett a hó. Sűrűsödött a sötétség.

– Hóember az? – kérdeztem én gyanakodva. Legöregebb voltam négyünk közül, legokosabb, s gyanús volt nekem, honnan került ide ilyen hamar egy hóember.

– Persze hogy az! – sikoltoztak öcséim.


– Ki csinálta volna?

– Marci csinálta, a kocsis! – visította Lacika.

– Azt mondta ma nekem, olyan hóembert csinál, lajtorjával kell a tetejére mászni.

A hóember csakugyan iszonyúan nagy volt. Nagyobb, mint az igazi emberek. Félelmetes volt.



A watercolor illustration of a winter scene. In the foreground, a young boy with blonde hair, wearing a grey knit hat, a red scarf, and a blue sweater, is looking up with his hands clasped near his face, as if blowing snow or looking at something in the sky. The background shows a snow-covered landscape with bare trees and a house with a green roof. The sky is filled with falling snow.

Senki sem mert hozzá közeledni. Megálltunk kissé távol, úgy néztük, és topogtunk a hóban.

– Hátha mégse hóember, hanem igazi ember? – vélte Pista is.

– Hogyan volna igazi ember, mondtam én, akkor már szólt volna!

– Nézzük meg! – mondta Jóska.

– Eriggy te! – biztatott engem.

– Te nem mersz? – kérdezte Lacika.

– Én?! – csattant fel Jóska. – Dehogynem merek!

Rögtön elindult, s nagy kerülővel átment a túlsó oldalra, onnan bámult reánk. És tárgyalni kezdtünk torkunk szakadtából kiabálva, mert alig láttuk őt a sűrű hóesésben, a sötétben. Úgy kiabáltunk egymásnak, mintha egy egész kilométernyire lettünk volna, kinn a pusztán.

– Onnan is hóból van? – visított Lacika.

– Innen is! – rikoltotta Jóska.

– Akkor igazán hó!

– Persze, hogy igazán!

Erre hallgattunk egyet. Jóska újra kiáltott egy borzasztó nagyot:

– Pistaaa! – mintha a révésznek kiáltaná a Tisza túlsó partjára.

– Heee! – rivallt vissza ugyanúgy Pista.

– Hallod, amit mondok?

– Hallooom!

– Valamit kitaláltam.

– Miiit?

Jóska tölcserít csinált a két kezéből a szájához, úgy rikoltotta:

– Ki kell próbálni, hogy igazán hóember-e a hóember!

– Jóóó!

– Tudod, hogy?



– Nem!

Jóska egész csendesen elkacagta magát, de azért persze jól hallottuk, hiszen közel volt hozzánk. Azzal újra elkezdte a harci üzenetet:

– Megmondjam, hogy?

– Meeeg!

– Csinálj egy jó kemény labdát!

– Minek?

– Csak. Mind csináljatok.

Lehajoltunk, és szaporán gyúrtuk a havat, jó kemény golyókat csináltunk belőle.

– Megvan?! – harsogta Jóska.

– Meeeg! – trombitáltuk mi.

– No, most rajta. Egy, kettő, hááá-rom!

Taktusra elrepítettük a golyókat. Neki a hóember fejének. Ó, friss eszűek voltunk az ilyenre, kitaláltuk a Jóska tervét. Abban a percben pokoli ordítást hallottunk.

A hóember fölrobbant, s mennydörgő hangon ripakodott ránk:



– Héjnye azt a láncos-lobogós teringtét!
 – és köpködté a havat. – Aki szedtevette! Hát
 mi vagyok én? Hóbul vagyok én? Mingyán
 a nyakatok közé sózom ezt a botot!

Kaptuk is mi a lábunkat a nyakunk
 közé. Usgyé, szerteszt, mint a csir-
 kék!

A juhász, aki édesapámra
 várt az udvaron, még akkor is
 lármázott, és törülgette sze-
 méből, szájából a hógolyó-
 kat. Földig érő nagy bundá-
 jában, magas kucsmájában,
 hóval színig befödve, igazán
 nappal is bevált volna hóem-
 bernek.

– Mán csak elvártam, mi lesz
 ebből a bolondságból! – kiabálta. –
 Hogy én hóember vónék! Fi! Egye
 meg a kotlós ezt a havat, még az or-
 rom is bedugult tőle.

Nagyot prüszkölt, s mi csaptunk rá
 olyan kacagást, de olyat, hogy tavaszig se
 hagytuk abba. Csak annyit kellett komman-
 dírozni Jóskának, hogy: Egy, kettő, hááá-rom!
 – már ott hemperegtünk a földön, s a fülünk-
 be csengett a haragos hóember dühös prüsz-
 kölése.



CSEH KATALIN versei

Téli biztató

Hókupac, hóbucka,
huppanj hát, Hó Jutka!

Szép kerek hólabda,
dobd ide, Hó Vanda!

Egy pár új hócsizma,
próbáld fel, Hó Ilma!

Hófelleg, hózápor,
szaporázz, Hó Nándor!

Rád vár a hólapát,
ne lazálj, Hó Csanád!

Végtelen hótenger,
ne habozz, Hó Vendel!

Csuszka

Rokona a verébnek,
füрге veréblegénynek,
meg a cserfes veréblánynak,
s az egész verébcsaládnak.

Felfele kúszik a fán,
hernyót keres szaporán,
aztán meg néz lefele,
lesz-e még eledele.
Máris lecsúszik a fáról,
mesebeli csúszdájáról.

Fakopáncs üres odújában
fészket rak, lásd, hamarjában,
ott kelnek ki a kis csuszkák,
tanulják a le s fel csúszkát.





BERTÓTI JOHANNA

Egy perc

Anya csak egy percre szaladt ki a boltba, aludttejért.

Egy perc alatt az, aki vár, eléggé sok dolgot megért.

Azt hittem, hogy egy perc – semmi, vagy mindenképp rövid idő.

De már látom, milyen az, ha egy percből a magány kinő.

Miért mentél aludttejért? – kérdem, bár még nincs itt, anyut. –

Ennyi idő alatt még az itthoni tej is elaludt!

LÁSZLÓ NOÉMI

Fohász

Kis madár, kis madár,
ágketrecben föl-le jár.
Erre néz, arra néz,
leskel-e kandúr-vitéz?

Gerincét görbíti-e?
Karmait mereszti-e?
Angyalok, angyalok,
madarunkat óvjátok!



A rest macska

Magyar népmese

Egy legény feleségül vett egy gazdag lányt. A menyecske sohasem dolgozott, hanem csak járt házról házra fecsegni, nézelődni.

Az ura jó ideig semmit sem szólt.

Hanem egyszer egy reggel, amikor dologra ment, így szólt a macskához:

– Azt parancsolom neked, te macska, hogy míg én odaleszek, te mindent végezz el, amit kell! A házat szépen kitakarítsd, délre

ételt készíts, s még egy orsó fonalat is fonj, mert ha nem, mikor hazajövök, úgy megverlek, hogy megemlegeted!

A macska a tűzhelyen szunyókált, jámboran hallgatta a beszédet.

Az asszony azt gondolta magában, hogy az embere megbolondult.

– Kelmed miért parancsol annak a macskának? Hisz nem tud az ilyen parancsnak megfelelni! – mondta az urának.

– Tud, nem tud – mondta az ember –, nekem nincs más, akinek parancsoljak! De ha ő mindazt meg nem teszi, meglásd, úgy megverem, hogy sokért elkerülte volna!

Avval ment a dolgára.

Az asszony pedig biztatni kezdte a macskát:

– Dolgozz, macska, mert megver az uram!

De a macska nem dolgozott. Elment az asszony több házhoz, s mikorra hazament, a macska akkor is szunyókált, s a tűz is kialudt. Ismét mondta:

– Szítsd fel a tüzet, s dolgozz, macska, mert verés lesz a vége!

De a macska nem dolgozott.

Hazajön a gazda, s hát minden rosszul van. Előrántja a macskát, felkötö a felesége hátára, s addig veri, míg a felesége imádkozni nem kezd:

– Ne üsse többet azt a macskát, nem hibás az, nem tud az dolgozni!



– Elvégzed helyette a munkát? –
kérdi az ura.

– Elvégzem, csak ne üsse többet
szegényt! – felelte az asszony.

Másnap reggel is megparan-
csolta a gazda a macskának, mit
tegyen.

De a macska most sem tett semmit.
Az asszony is meglepedezett a dolog-
ról. A gazda hát ismét jól meg-
verte a felesége hátán.

Harmadik reggel is el-
mondta a gazda a macská-
nak, mi a dolga. A macska
már végighallgatni sem tud-
ta, úgy reszketett. Mégsem
dolgozott semmit. Hanem most mindent eligazí-
tott helyette az asszony. Most nem felejtette el,
hogyan fogadott: tüzet tett, vizet hozott, ételt
készített, sepregetett. Elvégzett mindent, amit
kellett.

Úgy megsajnálta a macskát, főleg, hogy ami-
kor az ura verte, kinyáiban a macska az ő hátát
karmolta.

Mikor az ura hazajött, látta, hogy minden jól
van! Mondta is a macskának:

– Ne félj, macska, most nem bántalak!

Az asszony örömmel terítette meg az asztalt, az enni-
valót megcsinálta, az ura elé tette.
Jóllaktak jókedvvel. A macska többször nem verődött meg,
s a menyecskéből olyan gazdasz-
zony lett, hogy az egész falu a csodájára járt!



SZABÓ ZELMIRA rajzai



Három kívánság

Magyar népmese



Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember meg annak a felesége. Fialok voltak, gyerekük se volt még, szerették egymást, megértették egymást, de a nagy szegénység miatt néha azért összezördültek.

Egyszer az asszony előbb került haza a mezőről, mint a férje, és azon törte a fejét, mit készítsen vacsorára. Tüzet rakott, és mivel semmi más nem volt otthon, egy kis leveshez vizet tett föl. Arra gondolt közben, hogy miért is olyan szegények, hogy miért nem tudja egyszer meglepni az urát egy jó vacsorával.

Amint ezt gondolta, suhanást hallott maga mellett, hát egy tündér száll eléje. Meg volt bizony illetődve a szegény kis asszony, most látott először tündért. Az pedig meg is szólalt. Azt mondta:

– Nem bánom, te szegény asszony, legyen három kívánságod, majd meglátom, mennyi eszed lesz magadhoz. – Azzal el is tűnt, ahogyan jött.

Az asszony hitt is meg nem is a szemének és a fülének, de azért az első kívánság már megszületett a fejében. Egy szál kolbászt kí-

vánt. Gondolta, úgyse lesz belőle semmi. De abban a pillanatban már szállt is le a kéményből egy lábas, benne a szép szál kolbász. Oda kellett csak tenni a tűz fölé a lábast, volt abban zsír is bőven.

Amikor az ember hazajött, már tele volt a konyha jó szagokkal. Az asszony elmondta, mi történt, és mindjárt elkezdtek tanakodni, mi legyen még a két kívánság. Az ember lovat, tinót, malacot akart, az asszony meg mást, nem tudtak megegyezni. Csak vitáztak, mintha éhesek se lettek volna. Az ember képes lett volna éhgyomorra rágyújtani. Tömködte a pipáját, nyúlt a parázsért, de olyan ügyetlenül csinálta, hogy feldöntötte a lábast, kolbászostól.

Megijedt az asszony, kapkodott mindjárt, hogy kirántsa a kolbászt a tűzből, és szidta az urát:

– Nőtt volna inkább az orrodra ez a kolbász!

Csak ennyi kellett! A kolbász már ott lógott az ember orrán, le egészen a térdéig.

Először meg sem ijedt az asszony. Próbálta leszakítani a kolbászt a férje orráról, de az

úgy odanőtt, hogy azt onnan nem lehetett leszakítani. Most már megijedt a szegény kis asszony, el is sírta magát. Tudták már mindketten, hogy ha valami vagyont kívánnak harmadikra, az meglesz, de hát mi lesz akkor a kolbással?

– Majd levágjuk – mondta az asszony.

– De én nem engedem – felelt az ember. – Most már, ha így van, kívánjuk vissza a lábasa, aztán kész.

– De hát a tinó, a ló meg a malac! – sóhajtozott az asszony.

Az ember erre azt felelte:

– Ilyen bajusszal csak nem járhatok! Hogy csókolsz meg, ha kolbász lóg le az orromról!

Végül csakugyan az volt a harmadik kívánság, hogy a kolbász menjen vissza a lábasa.

Most láthattak csak vacsorához, de nem nagyon ízlett szegényeknek a jó falat, még mindig azon zsörtölődtek, ki volt az oka, hogy ezután is már csak olyan szegények lesznek, mint voltak.

KARDA ZENKŐ rajzai





A hűtlen barát

Indiai mese

Kiss Csaba fordítása

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer Indiában egy aranyműves. A piactérre, ahol kis sátra állt, gazdagok nemigen jártak, ezért kevés haszna volt a bolt.

Végül egy napon, amikor már torkig volt a szegénységgel, elment szomszédjához, a fiatal pap-fiúhoz.

– Tanult barátom! Te is keservesen töltöd a napjaidat. Gyere velem, menjünk idegen földre, keressünk munkát! Ha összegyűl egy kis pénzecskénk, hazajövünk, és úgy élünk majd, mint a kiskirályok.

A pap-fiú meghányta-vetette a dolgot, és már készülődött is a nagy útra. Házikójában egyedül idős édesanyját hagyta. Mikor elbúcsúzott tőle, megígérte, hogy küld majd pénzt. Ugyanezzel búcsúzott saját feleségétől és kisfiától az aranyműves is.

Alighogy elérték az első nagyvárost, a pap-fiú és az aranyműves azon nyomban talált munkát. Szépen gyűlt a pénzüik. Az aranyműves el is határozta, hogy hazatér. Mondja a fiúnak:



– Elég volt a munkából, hazamegyek. Ha édesanyádnak levelet vagy csomagot akarsz küldeni, add csak ide, elviszem.

A pap-fiú ládikájából elővett egy aranypénzt és azt mondta:

– Ha hazaindulsz, fogd ezt az aranypénzt, és add oda édesanyámnak. Mondd meg neki azt is, hogy hat hónap múlva otthon vagyok.

Az aranyműves fogta az aranypénzt, és hazatért. Meghallotta ezt a pap-fiú édesanyja, és elment hozzá, hogy megtudja, miként tölti napjait a fia.

– Jó egészségnek örvend a fiad, és biztos a megélhetése. Azt üzeni, hat hónap múlva hazatér.

A fiú édesanyja kérdezi az aranyművest:

– Lelkem, nem küldött nekem egy kis pénzecskét a fiacskám?

Válaszolt az aranyműves:

– Ó, valóban, majdnem elfelejtettem! Küldött pénzt a fiad. Hozom nyomban, aztán menj.

Ezzel az aranyműves bement a házába, és egy rézgarassal tért vissza. Az öregasszony markába nyomta, és elküldte.

Szegény öregasszony eddig valahogy eltengette az életét, de most, hogy azt látta, fia egy árva rézgarast küldött csak, még nyomorultabbul érezte magát. De mit is tehetett volna? Szomorúan, szótlanul vánszorgott haza, és folytatta keserves életét.

Lassan letelt a hat hónap. A pap-fiú sok pénzt összegyűjtött, és elindult hazafelé. Mikor a faluba érve meglátta, hogy édesanyja már egészen összefonnyadt a szegénységtől, felkiáltott:

– Édesanyám! Mi történt, mi tette ennyire tönkre?

– Édes fiam! Sok időt távol voltál. Nem volt mit ennem, nem volt mit innom. Hogyne mentem volna tönkre?

Szólt a fiú:

– Hát nem adta át az aranyműves a küldeményem?

– Megbolondultál, édes fiam? Egyetlen rézgarast küldtél nekem, abból kellett volna élnem mostanáig? Ott van a rézgarasod a ládikában, hasznát úgyse vettem.

A pap-fiú nyomban megértette, hogy az aranyműves álnokul viselkedett. Szívében hirtelen harag gyúlt, de türelemre intette magát. Azon törte a fejét, hogyan állhatna méltó





bosszút, hogyan leckéztethetné meg az aranyművest.

Néhány nap múlva saját pénzén egy kis falusi iskolát nyitott. A környék összes lurkója nála kezdett írni-olvasni tanulni. Egy nap az aranyműves is meglátogatta.

– Tanult barátom! Régóta ismerjük egymást. Tedd meg nekem azt a szívességet, hogy felveszed a kisfiamat az iskoládba, hadd tanuljon egy kis bölcsességet!

A pap azt válaszolta:

– Bátyám uram! Miért lenne ez szívesség? Épp azért nyitottam ezt az iskolát, hogy bárki ideküldhesse a gyermekét okosodni.

Elhozta hát az aranyműves a fiát, és a pap-fiú gondjaira bízta. Az pedig néhány nap múlva fogta a fiút, és elvitte egy barátjához, jó messze, más faluba.

Eltelt egy-két hét, és jön az aranyműves meglátogatni a fiacskáját. Volt nagy meglepetés, mikor látta, hogy a pap-fiú egy majmot vezet elé.

– Tanult barátom! Mi ez itt? Egy majom? Mit tettél a fiammal?

– Elment az eszed? – válaszolt a pap-fiú.

– Nem ismered meg a saját fiadat? Eleinte nem volt vele baj, de szép lassan majomná változott. Mit csináljak?

Szegény aranyműves a haját tépve, óbégatva futott a falu bírójához. Elsírta neki, hogy

a pap-fiú majomná változtatta az ő egyetlen drága fiacskáját.

– Bíró úr! Büntesse meg a papot, és kötelezze, hogy változtassa vissza a fiamat!

Hívatta a bíró a tanult papot.

– Ez a majom bizony az aranyműves fia – mondta a pap-fiú. – Elhozta az iskolámba, itt meg majomná változott. Tehetek én erről?

Az aranyműves feljajdult:

– Ez nem lehet! Biztosan elrabolta a fiamat! Az én aranyos fiacskám hogyan is változhatna majomná?

A pap-fiú azt válaszolta:

– Ahol egy aranypénzből rézgaras lesz, ott egy aranyos kisfiú miért ne tudna majomná változni?

Nem értette ezt a bíró, ezért a pap-fiú mindent előadott neki. Mit volt mit tenni, az aranyműves beismerte, hogy magának tartotta meg az aranypénzt. Mikor a pap-fiú visszakapta az aranyat, vidáman mondta az aranyművesnek:

– Ravasz aranyműves! Igaz barátot soha be ne csapj! Édesanyám hat hónapig kesergett miattad! Örülj, hogy ennyivel megúszad!

Az aranyműves nagyon elszégyellte magát, a pap-fiú pedig vidáman élt anyjával még sok-sok éven át.

ANTAL ANDRÁS

Esti mese

Két kiséger
elaludt,
a harmadik ébren:
anya olvass,
ez a mese
még véget ne érjen!

Királyfiak,
ezüst alma,
csengő-bongó erdő,
griffmadáron száll az este...
mindjárt tizenkettő!



Rajzolj mintát az alvó kiségek takarójára!
Miről álmodnak a kiségek? Rajzold a felhőkbe!

DEÁK KATALIN rajza



Kukucsi nyomoz

Kukucsi és a madáretető új vendége

Kukucsinak kedves emlék jut eszébe: egy évvel ezelőtt ilyenkor már hó borított mindent, és ő hóembert épített.

Méghezá akkorát,

hogy föl sem érte a fejét. Egész csapat cinke segített neki, hogy a hóemberre szén szemek kerüljenek. Hálából aztán Kukucsi egész télen kijárt az etetőhöz, vitt nekik napraforgómagot, tökmagot, vékonyra szeletelt almát. Idén is itt a madáretetés időszaka. A csípős hidegben Kukucsi elindul, hogy finom magokkal feltöltse az etetőt.

Beszórja a magokat a helyükre, majd félrehúzódik, és ott várja, hogy megérkezzenek a madarak. Egy cinkecsapat nyomban feltűnik a láthatáron. Kukucsi figyel, ahogy a kis-madarak békésen csipegetnek.

Már éppen indulni készül, amikor valami rakétaszerűen bevágódik az etetőbe, és huss, az összes cinke azon nyomban kirepül.

Az etető körül nagy a fel-fordulás, a magok szanaszét

hulltak a földön. Az etető mintha rázkódna is. Úgy tűnik, a rakéta mozog még odafent. Ahogy felfelé kukucskál, Kukucsit fejen találja egy napraforgómag.

– Hahó, ne dobáld a magokat! – kiált bosszúsan Kukucsi.

Az etető szélén hosszú, hegyes csőr villan, aztán megjelenik a fej, végül az egész madár. Kékesszürke hátú apróság indul el lefelé, Kukucsihoz. De nem repül ám! Fejjel előre mászik lefelé, ügyesen, végig az etető tartófáján.

– Bocsánat! Nem volt szándékos! Épp új otthont kerestem, amikor megláttam az etetőt, és gondoltam, megpihenek. Eddig egy nagy öreg fa odújában laktam. Sajnos a fát kivágták, és a közelben nem találtam másikat – szomorkodott a kis csuszka.

– Talán segíthetek! – mondja Kukucsi. Már el is felejtette, mennyire mérges volt a kis madárra.

Kukucsi és a csuszka a kis vakond otthona felé indul. Kukucsi lapot és ceruzát vesz elő. Együtt



tervezik meg az odút. A csuszka mondja, hogy nézzen ki, mekkora legyen. Kukucsi rajzol. Fadarabokat keresnek, munkához látnak. Fúrnak, faragnak, hamarosan elkészül az odú. Az erdőben alkalmas fát keresnek, felhelyezik rá az odút, majd elbúcsúznak egymástól. A kis csuszka birtokba veszi új otthonát.

Kukucsi ezután gyakran találkozik az aprósággal, akinek csúszkáló mozgása mindig lenyűgözi. A magok szétdobálásáról és a cinkék elzavarásáról sajnos máig sem tudta megszoktatni!



Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA



Elkeveredtek a kirakós játék darabjai. Tedd a helyükre őket!
Kiderül, melyik a kakukktojás.

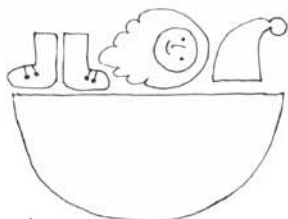
Dimbes-dombos december



Billegő Mikulás:
piros, félkör alakú
papírtölcsér-testre
ragaszd az arcát,
szakállát, csizmáját.
Bábozhattok is vele.



A szalvétát hajtogasd a minta szerint. A szárny közepét metszd be, oda kerül a szalvéta ruha. Rajzold meg az angyal arcát, ragaszd oda a fonalhajat és a csillagot is. Az ünnepi asztal díszé lesz.



Nagy Kriszta,
Gyulakuta



László Mária osztálya a székelyudvarhelyi Tamási Áron Gimnáziumban illatos lámpást készített: szegfűszeggel díszített narancsra állított gyertya köré, fogpiszkáló támasztékra helyezték a pauszpapír-lámpaernyőt, zsenília drótból hajlított Mikulásukat pedig üdvözlőlapra ragasztották.



Színes kartonból vágjátok ki a csillagokat. Áttetsző papírt ragasszatok a hátára, középre kisebb csillag kerül. Kész is van a karácsonyi ablakdísz.

Egy tömör habszivacs darabra ceruzaheggyel nyomjatok egyszerű mintát. Ecsettel festékezzétek be, majd pecsételjétek vele.

Borbély Anna Zilahról küldte pecsételéssel készített téli munkáját.



Mester Ágnes osztályától, Nagyenyedről kaptuk a papírformákkal, gyönggyel díszített habszivacs gömböket.

Szász Edit tanítványaitól, a brassói 15-ös iskolából, téli estét ábrázoló kollázs érkezett.



Bányai Milán,
Avasújváros



Nagy Izabella osztályában, Maroskeresztúron kis fenyőfából épült a nagy karácsonyfa.



Csipike postája

Itt az ajándékozás ideje! Remélem, a fákat hónap végéig feldíszíti hóval az ég, hogy a természet is ragyogó ruhában ünnepelhesse a Kisjézus és a fény születését. Ne feledkezzetek meg arról, hogy ajándékot adni sokkal jobb érzés, mint kapni. Ha nem hiszitek, járjatok utána!

Melyhez hasonló jókat: Csipike



Orosz Tamara,
Szatmárnémeti



Vremir Soma,
Torda



Sztranyák Szintia,
Körösfő



Szöcs Tamás Áron,
Gyulakuta



CSUSZKA

Angerel Noémi,
Zimándújfalu



Vágd ki
és ragaszd
a többi mellé
a bélyeget.



A kolozsvári zeneiskola elemi osztályainak Nátatok laknak-e állatok? tanulmányi kirándulásán az állatos verseket **Simon Mária, Hajós Mária, Dimény Boglárka, Dósa Éva, Bak Márta** tanítványai írták.

Volt egyszer egy rák,
nem tudta, mi az a mák.
Ha tudta volna, mi az a mák,
rakott volna máglyát,
elégette volna a mákját,
és aludta volna tovább álmát.
(**Székely Blanka, Póka Emma,
Dimény Dóra**)

Gorilla Gábor álmában
táncol, szteppel, járja a bugit,
s látszik, hogy tudja a tutit.
(**Major Bori, Kintzel Flóra**)

Én vagyok a rájahal,
előttem a hal meghal.
Tényleg rázós fajzatom,
fussál hát, alattvalóm!
(**Balázs Ábel, Nagy-Imecs
Gergő, Szabó Csanád**)

Kékcinke a fák között,
éjszakában alszik,
magot eszik, vizet iszik,
mindig nagyot ásít.
(**Silye Hanga, Kelemen Hanna,
Czilika Bobi, Balla Kincső**)

Misi Mókus makkot magol,
meglátja a morcos manó,
milyen makkot magol.
Morcos manó mohón morog,
mert Magor manó megbántotta.
(**Dénes Bence, Dénes Áron**)

Pépel Ibolya-Beáta tanítványai
Szilágycsehen boldogan mutatják
munkáikat.



Bíró Annamária előkészítő osztálya Tekerőpatakon
nagy örömmel forgatja, olvassa a Szivárványt.
Bagoly Béni fiókáit is elküldték nekünk.

TÁMOGATÓINK



Nemzeti Kulturális Alap

Szócs Margit meséjét
támogatta.

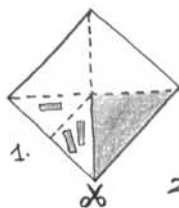
Ára 8 lej

Brúnó és Borka



Összecsukható betlehem

BAK SÁRA rajza



Vágd
ki az
istállót, Máriát,
Józsefet, a kisedet.

Az istállót hajtogasd az átlók
mentén, majd az ollóval jelzett
egyenes vonalat vágd be középig. (1.)

Told egymásra, és ragaszd össze a betlehem
alját. (2.) A jelzett helyekre ragaszd a szereplőket. Ha
a piros szaggatott vonal mentén felfele behajtod az istálló
alját, összecsukhatod, és ajándékba adhatod. (3.)